



Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 638/06
18.10.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Миломира Николића, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих и Мирјане Грубић, чланова већа, у парници тужиоца АА, против туженог АД "ББ", чији су пуномоћници БВ и БГ, адвокати, ради враћања на рад, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Округног суда у Београду Гж.1.3934/05 од 14.12.2005. године, у седници одржаној дана 18.10.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Округног суда у Београду Гж.1.3934/05 од 14.12.2005. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог општинског суда у Београду П1. 565/04 од 9.5.2005. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да га врати на рад као и да му надокнади трошкове вођења овог поступка. Ставом другим изреке одбачена је тужба тужиоца у делу у којем тражи да суд огласи да је понашањем директора туженог незаконито, као недозвољена, а ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженом надокнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 30.750,00 динара.

Одлучујући о жалби тужиоца, Округни суд у Београду је пресудом Гж.1.3934/05 од 14.12.2005. године, ставом првим изреке, преиначио првостепену пресуду у делу става првог изреке и обавезао туженог да тужиоца врати на рад у року од 8 дана од дана достављања преписа пресуде. Ставом другим изреке потврђено је решење садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и жалба тужиоца у том делу је одбијена као неоснована, а ставом трећим изреке укинута је решење о накнади парничних трошкова садржана у делу става првог и става трећег изреке првостепене пресуде и списи предмета у том делу су враћени првостепеном суду на поновни поступак.

Против наведене пресуде Округног суда у Београду тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 399. ЗПП и нашао да ревизија туженог није основана.

У проведеном поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности, а нема ни битне повреде из члана 361. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се у ревизији указује, јер су разлози о одлучним чињеницама јасни и без противуречности и у складу са изведеним доказима, па побијана пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати.

У правноснажно окончаном поступку је утврђено да је тужилац код туженог био у радном односу на неодређено време и да је у телефонском разговору 14.6.2004. године саопштио директору туженог да жели споразумни раскид радног односа код туженог са даном 16.6.2004. године. Тужиоцу је по договору предата закључена радна књижица, али није желео да потпише, од стране директора већ потписан, споразум о престанку радног односа, јер исти није предвидео и исплату отпремнине.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање, правилно је Округни суд применио материјално право када је обавезао туженог да тужиоца врати на рад.

Одредбом члана 99. Закона о раду (" Службени гласник РС" бр. 70/01 и 73/01) прописано је да радни однос може да престане на основу писменог споразума послодавца и запосленог.

Основ престанка радног односа у смислу наведене законске одредбе је сам споразум између радника и послодавца. Запосленом престаје радни однос по његовој вољи ако писмено изјави да жели да раскине радни однос. Како тужилац није писмено изјавио да жели да раскине радни однос код туженог, а неспорно је да споразум између тужиоца и туженог није потписан ни закључен, то тужиоцу по том основу није могао престати радни однос. Наиме, споразум мора бити сачињен у писаној форми у виду једног или два акта - писани предлог запосленог и писано прихватање тог предлога од стране послодавца, и обавезно потписан као воља две стране да до престанка радног односа дође.

Стога је правилан закључак другостепеног суда да нису били испуњени услови за престанак радног односа тужиоцу према члану 99. Закона о раду, а ревизијом се неосновано истиче погрешна примена материјалног права. Са наведеног је без утицаја и чињеница да се тужилац није јавио на рад по позиву туженог, а по налогу из решења инспектора рада од 10.9.2004. године и та околност нема значај за споразумни престанак радног односа, до кога из наведених разлога није ни дошло, с обзиром да ни по овом основу тужиоцу није отказан уговор о раду у писаној форми како је то законом и предвиђено, и то чланом 100. Закона о раду.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде, Врховни суд је на основу члана 405. ЗПП, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија,

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз